

кото се разлѣ и изпоцапа всичко. Поне да бѣ успѣлъ Стефчо да си хапне сладко! Майка му дотича и се слиса отъ станалото. Разбира се, Стефчо получи, що му се падаше. Той се боеше, че на обѣдъ, кога си дойде баща му, ще има още плѣсници, но се размина само съ подрѣпване на уши.

Слѣдъ обѣдъ Стефчо съвсѣмъ забрави станалото заранѣта. Излиза, безъ позволение, само до пѣтната врата. Никакъ не мислѣше да се залута изъ улицитѣ, както е правилъ понѣкога, не мислѣше, защото знаеше, че майка му не обича това: утрѣ е коледа — може да му не даде падарѣкъ, ако я сърди много-много. Но кой знае, какъ стана и сега, та Стефчо се увлѣче незабѣлѣзано и се намѣри чакъ на третата улица. Едно по-голѣмо дѣте излѣзе изъ една порта, доближи, засмѣ се и показа на Стефчо хубаво малко ножче.

— Гледашъ ли, колко е хубава дрѣжката! — седефена.

— Азъ пѣкъ имамъ хубавъ фарфалакъ, изпжстренъ, — рече Стефчо, измжкна фарфалакъ изъ тѣсния джобъ на панталонитѣ си и го показа на широкоразтворена дланъ.

Ненадѣйно дѣтето му го грабна и го пѣхна въ джоба си. Стефчо се сборичка съ него, за да си го отнеме, но дѣтето го блѣсна и го повали въ калѣта. Цѣлъ-цѣленичѣкъ се увала — да го не познаешъ. Той стана, сложи си шапката, сжщо изцапана, поизтърси се и се упжти къмъ дома. Отдирѣ му се смѣеше дѣтето, за да увеличава мжката му. Стефчо отъ ядъ и безсилие проплака и си влѣзе вкжщи. Сега още повече му се разсърди майка му, наби го и го дѣржа на колѣни цѣли два часа. А на колѣни колко е лошо! Той намираше, че боятъ е по-леко нѣщо и го прѣдпочиташе.